

РЕШЕНИЕ

№ 3020

гр. София, 03.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-І-ІІ, в закрито заседание на трети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивайло Димитров

Членове: Валентин Т. Борисов
Даниела П. Попова

като разгледа докладваното от Ивайло Димитров Въззивно гражданско дело № 20211100512536 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 435 и сл. ГПК.

Образувано е по жалба, подадена от „П. (А.) Л.“, дружество с ограничена отговорност, регистрирано в Ирландия под № 570795, със седалище и адрес на управление: 1-2 ***** ***** етаж, ***** , Дъблин 4, D04XN32, Ирландия, представлявано от адв. А. М., срещу отказ на ЧСИ М. Б. за конституиране на дружеството в качеството на вискател по изп. дело № ***** , обективиран в съобщение с изх. № 53250/24.06.2021 г..

Жалбоподателят твърди, че следва да се счита за присъединен по право вискател в изпълнителното производство, тъй като с влязло в сила решение №2018/114S от 22.03.2018 г. на Върховният съд на Република Ирландия е посочен като кредитор по вземанията срещу Д.П.М., обезпечени с ипотека върху имотите на „П. Д.“ ЕООД, срещу които имоти е насочено изпълнението и следователно П. (А.) Л. има качеството на присъединен по право вискател (ипотечен кредитор) съгласно чл. 459 от ГПК. В тази връзка поддържа, че на основание чл. 622а от ГПК съдебното решение на ирландския съд подлежи на изпълнение в Република България без да е необходимо издаване на изпълнителен лист и следователно е приравнено на изпълнителен лист.

Позовавайки се на т. 5 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, счита, че присъединяването по право означава, че „П. (А.) Лимит“ се счита за присъединен вискател без да е необходима изрична молба от него за присъединяване, за разлика от всички други кредитори с изпълнителни листи или образувани въз основа на тях изпълнителни дела при други съдебни изпълнители, които могат да се присъединят само въз основа на писмена молба, на осн. чл. 456, ал. 2 ГПК. ЧСИ М. Б. бил длъжен да зачете качеството на „П. (А.) Лимит“ като присъединен вискател, тъй като то настъпвало по силата на закона. Нещо повече, чл. 622а, ал. 2 от ГПК изрично задължавала ЧСИ М. Б. да пристъпи към изпълнение във основа на Решение №2018/114S от 22.03.2018 г. на Върховния съд на Република Ирландия, ако то е заверено от постановилия го съд и е представено удостоверение съгласно чл. 53 от Регламент (ЕС) № 1215/2012, които условия са били изпълнени в настоящия случай.

Позовавайки се на чл. 435, ал. 1, т. 1 от ГПК и на мотивите по т. 10 от ТР № 2/2013 г. от 26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС, поддържа, че присъединяването на кредитор представлява изпълнително действие и с оглед на това отказът на ЧСИ М. Б. да конституира П. (А.) Л. като присъединен по право вискател (ипотекарен кредитор) по изпълнително дело *****/2013 г. съгласно чл. 459 от ГПК, във връзка с изпълнение върху недвижими имоти, които са предмет на

ипотека, обезпечаваща вземания на П. (А.) Л. (легитимиран като обезпечен кредитор с изпълнителен титул), представлява отказ за извършване на изпълнително действие и следователно представлява действие, подлежащо на обжалване.

В жалбата не се отрича обстоятелството, че дружеството Н.А.Л.М. Л. е било конституирано първоначално като присъединен по право вискател (ипотекарен кредитор) в изп. дело № ***** при издаване на постановлението за разпределение от 10.06.2015 г., но към момента на конституирането му не е могло да се легитимира с изпълнителен титул (изпълнителен лист или приравнен на него акт). Впоследствие, П. (А.) Лимитед е придобило вземанията на Н.А.Л.М. Л., обезпечени с ипотека върху недвижимите имоти, върху които е насочено изпълнението, като след влизане в сила на Решение №2018/114S от 22.03.2018 г. на Върховния съд на Република Ирландия, което съгласно чл. 622а от ГПК подлежи на изпълнение в България без да е необходимо издаване на изпълнителен лист, е налице и изпълнителен титул, легитимиращ П. (А.) Лимитед като кредитор по обезпечените вземания и присъединен по право вискател по смисъла на чл. 459 от ГПК.

Правото си да получи разпределената по изпълнителното дело сума жалбоподателят извежда от настъпило частно правоприемство. Сочи се, че „П. Д.“ ЕООД е обезпечило задължения на Д.П.М. към А. А.Б.К. Л. с ипотека върху недвижимите имоти, учредена на 30.04.2009 г. с нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху недвижими имоти № 5, том III, рег. № 11394, дело № 395/2009 г. на нотариус Р.Д.в. Впоследствие, на 10.04.2014 г. А.Б.Р.К. Л. (с предишно наименование А. А.Б.К. Л.) е прехвърлило всичките си вземания срещу Д.П.М. по кредитните линии, обезпечени с ипотека, на Н.А.Л.М. Л., което дружество е придобило качеството на ипотекарен кредитор, а прехвърлянето е вписано в Служба по вписванията - гр. София на 27.06.2014 с вх. рег. № 31733, том XI, №142.

Сочи се, че в хода на настоящото изпълнително производство ЧСИ М. Б. е продал ипотекираните имоти, като с постановление за разпределение, издадено на 10.06.2015 г., част от продажната цена, в размер на 2 809 166,48 лв. е запазена за ипотекарния кредитор Н.А.Л.М. Л.. От своя страна, това дружество е прехвърлило вземанията, обезпечени с ипотека, на П. (А.) Л. с договор за цесия от 11.12.2015 г. с нотариална заверка на подписите с рег. № 5040/2015 г. на нотариус Х.В.а, с рег. № 628 на НК, ведно с всичките им привилегии, обезпечения и други принадлежности, включително всички ипотечни права по ипотека. Прехвърлянето било вписано в Служба по вписванията - гр. София на 11.12.2015 г. с вх. рег. № 75382, том XXXIII, № 120, поради което П. (А.) Л. се явява частен правоприемник на Н.А.Л.М. Л. по отношение на вземанията, обезпечени с ипотека.

Жалбоподателят твърди, че съгласно решение № 2018/114S от 22.03.2018 г. на Върховния съд на Република Ирландия е осъдил Д.П.М. да му заплати сумата от 26 762 623,80 евро и ежедневна лихва в размер на 2323,12 евро за периода от 05.02.2018 г. до 22.03.2018 г., както и законна лихва от 23.03.2018 г. до датата на окончателно плащане на присъдената сума съгласно ирландския закон за съдилищата. Сочи, че според удостоверение, издадено по чл. 53 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12.12.2012 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела решението на ирландския съд е влязло в сила на 19.04.2018 г. и е било връчено на Д.П.М. на 02.05.2018 г., и същото има сила и срещу „П. Д.“ ЕООД като лице, предоставило обезпечение за дълга на Д.П.М..

Сочи, че решението подлежи на изпълнение в Република България без издаване на изпълнителен лист съгласно чл. 36, пар. 1 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 и чл. 621, ал. 1 ГПК.

Предвид гореизложеното счита, че отказът на ЧСИ М. Б. да конституира П. (А.) Лимитед като присъединен по право вискател е необоснован и незаконосъобразен. За ирелевантни намира твърденията на ЧСИ М. Б., че чл. 429, ал. 1 от ГПК не следвало да се прилага в настоящия случай, тъй като правоприемството по силата на тази норма винаги следва издаването на изпълнителния титул, докато в настоящия случай правоприемството е настъпило преди издаването на изпълнителен титул. Счита, че по силата на влязлото в сила решение №2018/114S от 22.03.2018 г. на Върховния съд на Република Ирландия, следва да се счита за обезпечения кредитор, който има правото на припадащата се сума от публичната продажна на недвижимите имоти, поради което оспорва твърдението на ЧСИ М. Б., че няма задължение да изследва материалноправната

легитимация на цесионерите.

Оспорва и изводите на съдебния изпълнител, че, тъй като цесията между П. (А.) Л. и Н.А.Л.М. Л. била вписана след влизане в сила на разпределението на сумите, постъпили от продажбите на ипотекираните недвижими имоти, то същите вече не били обезпечение и П. (А.) Л. не бил ипотекарен кредитор, тъй като правото на ипотечния кредитор да се удовлетвори от получената цена по чл. 173, ал. 1 ЗЗД има действие след извършване на публичната продажба. За неотнормирано намира направено от ЧСИ М. Б. позоваване на чл. 175 от ЗЗД, тъй като разпоредбата не засяга правото на ипотекарния кредитор да се удовлетвори от получената в публичната продажба цена.

Предвид изложеното жалбоподателят моли обжалваният отказ на съдебния изпълнител да бъде отменен, а дружеството да бъде конституирано като присъединен по право вискател по изпълнителното дело на мястото на Н.А.Л.М. Л..

Частен съдебен изпълнител М. Б. е депозирал мотиви, в които поддържа становище за неоснователност на жалбата. Сочи, че според представените писмени доказателства по изпълнителното дело не е представено уведомление от цедента до длъжника за извършеното прехвърляне на вземането, което се явява абсолютна процесуална предпоставка за извършване на изпълнителни действия в полза на новоконституирания вискател за изплащане на паричната сума, обосновава отказа на ЧСИ.

Сочи, че изпълнителното производство е образувано въз основа на изпълнителен титул срещу ипотекарния длъжник, собственик на ипотекираните имоти, предявен от друг негов кредитор, различен от ипотекарния. Съдебният изпълнител е присъединил се по право вискател в изпълнителното производство като ипотекарен кредитор, различен от първоначалния такъв, зачитайки последващото вписване, респ. отбелязване на първата цесия на процесното вземане между двете банки, респ. сумата, припадаща се на ипотекарния кредитор от проданта. Счита обаче, че с извършването на проданта и на последващото разпределение на постъпилите суми между надлежно легитимирания като вискатели в изпълнителното производство лица, то и същото е било „приключило“, макар и не по смисъла на чл. 433, ал. 2 от ГПК, доколкото не се е стигнало до изпълнение на задължението на вискателя, по чиято инициатива е било образувано, но предвид изчерпване на секвестрируемото имущество на длъжника. Според ЧСИ изпълнителното производство към днешна дата, респ. още към 21.01.2021 г., най-вероятно е било прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, поради което счита, че искането за конституирането на втория цесионер (по втората цесия) на обезпеченото с ипотекираните имоти вземане към Джон Мийд за процесуално недопустимо. В случая не вала разпоредбата на чл. 429, ал. 1 от ГПК, тъй като тя касае главно/основното процесуално правоотношение между вискателя, чието изпълняемо право/вземане към длъжника е главен/основен предмет на конкретното принудително изпълнение, обективизирано в конкретния изпълнителен титул, послужил като основание за образуване на изпълнителното дело. И двете ирландски банки (първия цедент и първи цесионер) се явяват присъединен по право вискател единствено поради обстоятелството, че принудителното изпълнение по конкретното дело е насочено върху запазеното за тяхното предпочитателно удовлетворение ипотекирано имущество. Поради това съдебният изпълнител не е длъжен да изследва материалноправната легитимация на присъединения кредитор, а само да съобрази надлежно вписаните му права към датата на насочване на изпълнението върху ипотекираните имоти, както и впоследствие при извършване на разпределението, като им запази съответната сума. Ето защо счита, че ЧСИ няма възможност да следи за последващото правопримемство на обезпеченото материалноправно вземане, респ. да съблюдава и защитава правата на приобретателя – втория цесионер, които видно от представеното към молбата искане за конституиране в изпълнителното производство от 21.01.2021 г. са били вписани в Имотния регистър едва на 11.12.2015 г. - респ. шест месеца след влизането в сила на разпределението на сумите, реализирани от продажбата на процесните ипотекирани имоти.

Евентуално поддържа, че дори и да се приеме, че ЧСИ е оправомощен от закона да изследва принадлежността на вземането на ипотекарния кредитор към датата на извършване на процесните публични продажби и последващото разпределение, то към датата на извършване на разпределението - 10.06.2015 г. такъв е бил само и единствено първият цесионер Н.А.Л.М. Л.. Счита, че към датата на прехвърлянето му, съгласно твърдения договор за цесия, сключен

съгласно английското право на 11.12.2015 г., вземането не е имало за обезпечение ипотеките имоти - собственост на длъжника по настоящото изпълнително дело „П. Д.“ ЕООД, тъй като същите са били продадени по-рано, поради което последващото вписване на нов „ипотекарен“ кредитор, придобил „обезпеченото“ вземане по партидата на продадените вече имоти е било без основание, доколкото самото обезпечение вече не е съществувало - то се е било погасило с продажбата на ипотеките имоти съгласно изричната норма на чл. 175, ал. 1 от ЗЗД.

С определение от 20.07.2022 г. по в.ч.гр.д. №1400/2022 г. по описа на САС, 13 състав е отменено постановеното по настоящото дело определение от 19.01.2022 г., с което е оставена без разглеждане жалбата на „П. (А.) Л.“ срещу отказ на ЧСИ М. Б. за конституиране на дружеството в качеството на присъединен по право взыскател по изп. дело № *****, като делото е върнато за продължаване на съдопроизводствените действия.

Предвид задължителните указания на САС препис от жалбата е връчен за становище на длъжника „П. Д.“ ЕООД при условията на чл. 50, ал. 2 ГПК, както и на цедента Н.А.Л.М. Л., в чиято полза понастоящем е заделена сумата от 2 809 166,48 лв. в качеството му на ипотекарен кредитор, като отговори не са депозирани. Съдът намира, че връчването на цедента е надлежно извършено, тъй като съобщението е получено от пълномощника адв. Р. Д.Н.. Последната е депозирала молба от 14.09.2022 г., с която уведомява съда, че през 2014 г. е била упълномощена да представлява дружеството във връзка с конкретна сделка, но не представлява дружеството във връзка с процесното изпълнително дело, което обаче не кореспондира с приложеното от нея уведомление по изпълнителното дело вх. №37393 от 15.06.2015 г. в качеството на пълномощник на Н.А.Л.М. Л. и пълномощно от 10.04.2014 г. (л. 374-377 от изп. дело), по силата на което се явява упълномощена да представлява дружеството по изпълнителното дело до приключването му. Доколкото няма данни по изпълнителното дело да са оттеглени правата на пълномощника, то и съдът намира за редовно връчването на Н.А.Л.М. Л. на препис от жалбата за становище.

Следва да се отбележи, че съобразно мотивите на определението на САС преценката на СГС следва да бъде извършена в насока проверка доказаността на твърденията на жалбоподателя, че притежава качеството частен правопреемник на присъединения по право взыскател Н.А.Л.М. Л..

Съдът, като съобрази доводите на жалбоподателя, мотивите на ЧСИ, задължителните указания на Софийски апелативен съд и приложените по делото доказателства намира жалбата за основателна. Съображенията за това са следните:

Изложените в жалбата факти не са спорни, а от приложеното изпълнително дело и писмените доказателства към жалбата се установява, че изпълнително дело *****, по описа на ЧСИ М. Б. е образувано по искане на Столична община, Дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси“ за събиране на публични вземания от „П. Д.“ ЕООД. В хода на изпълнителното производство изпълнението е насочено срещу собствени на длъжника недвижими имоти, като от осъществената публична продажба постъпилата сума е разпределена съобразно постановление от 10.06.2015 г. (л. 635, том 2 от и.д.). В частност, на ипотекарният кредитор Н.А.Л.М. Л. е заделена сумата от 2 809 166,48 лв. на основание чл. 136, ал. 1, т. 3 от ЗЗД, за вземанията му към трето за изпълнителния процес лице - Д.П.М.. С молба от 21.01.2021 г. дружеството „П. (А.) Л.“ е поискало да бъде конституирано на мястото на Н.А.Л.М. Л., в качеството му на присъединен по право взыскател по изп. дело № ***** и да му бъде преведена заделената по разпределението сума. Към молбата е приложен договор за цесия от 11.12.2015 г. с нотариална заверка на подписите с рег. № 5040/2015 г. на нотариус Х.В.а, с рег. № 628 на НК, с отбелязване, че е вписан в Служба по вписванията, с което Н.А.Л.М. Л. прехвърля на П. (А.) Л. вземанията си към Д.П.М..

По делото са представени в заверен от страната препис решение № 2018/114S от 22.03.2018 г. на Върховния съд на Република Ирландия и удостоверение, издадено по чл. 53 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12.12.2012 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, с което Д.П.М. е осъден да заплати на „П. (А.) Л.“ сумата от 26 762 623,80 евро и ежедневна лихва в размер на 2323,12 евро за периода от 05.02.2018 г. до 22.03.2018 г., както и законна лихва от 23.03.2018 г. до датата на окончателно плащане на присъдената сума съгласно ирландския Закон за съдилищата. Решението, както и издаденото удостоверение, не съдържат данни

присъденото вземане от какво правоотношение произтича.

По молбата от 10.06.2015 г. на П. (А.) Л. ЧСИ М. Б. е постановил отказ, обективиран в съобщение с изх. № 53250/24.06.2021 г.. Жалбоподателят в настоящото производство обжалва този отказ на ЧСИ, като твърди, че е придобил процесното обезпечено вземане по силата на договора за цесия от 11.12.2015 г.

Предвид задължителните указания на САС, че процесуалната легитимация на жалбоподателя произтича от твърденията му, че е частен правоприемник на присъединения по право взискател Н.А.Л.М. Л., съдът намира, че представеният договор за цесия от формална страна сочи, че вземането, обезпечено с ипотека, е прехвърлено с договор за цесия от 11.12.2015 г. с нотариална заверка на подписите с рег. № 5040/2015 г. на нотариус Х.В.а, с рег. № 628 на НК. Тъй като законът не поставя подобно условие, за валидността на цесията е без правно значение дали същата е извършена преди или след провеждането на публичната продажба и дали ипотеките вече са били погасени по силата на чл. 175 ЗЗД. Привилегията по чл. 136, т. 3 ЗЗД не се погасява с провеждането на публичната продажба, а задължава съдебният изпълнител да я съобрази при разпределението. От друга страна, чл. 99, ал. 2 ЗЗД изрично предвижда, че прехвърленото вземане преминава не само с обезпеченията, но и с привилегиите му, поради което не може да се сподели аргумента на ЧСИ, че поради погасяване на ипотеката преди извършената цесия, то за „П. (А.) Л.“ не е възникнала привилегията да получи заделената сума. В самия договор за цесия страните ясно са посочили, че го сключват в потвърждение на вече подписания на 11.12.2015 г. Акт за прехвърляне на вземанията съобразно английското законодателство, като целта е да се приведе прехвърлянето в съответствие с изискванията на чл. 171 ЗЗД. В случая вписването в имотния регистър, дори и при проведена публична продажба, не е лишено от основание, тъй като би решило евентуално конкуренция на права между цесионери, ако цедентът е прехвърлил вземането си повече от веднъж. Ето защо така представеният договор за цесия обективира волята на Н.А.Л.М. Л., присъединен по право взискател, да прехвърли вземанията, обезпечени с ипотека, ведно със следващата се привилегия по чл. 136, т. 3 от ЗЗД на настоящия жалбоподател. В случая вписването на договора в имотния регистър и представянето му на ЧСИ го задължават да извърши преценка за настъпилото правоприемство, поради което не могат да бъдат споделени доводите му, че той не е овластен да следи кой е титуляр на вземането, когато след разпределението са настъпили нови обстоятелства и е уведомен за тях.

Основателен обаче е мотивът на съдебния изпълнител да не зачете действието на цесията, тъй като няма данни тя да е съобщена на длъжника, каквото е императивното изискване на чл. 99, ал. 4 ЗЗД, според което прехвърлянето има действие спрямо третите лица и спрямо длъжника от деня, когато то бъде съобщено на последния от предишния кредитор. Твърденията на жалбоподателя, че е налице влязло в сила решение №2018/114S от 22.03.2018 г. на Върховният съд на Република Ирландия, в което той е посочен като кредитор на вземанията срещу Д.П.М., обезпечени с процесната ипотека върху имотите на „П. Д.“ ЕООД настоящият съдебен състав намира за недоказани, тъй като представеното съдебно решение и удостоверение по чл. 53 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 не отговарят на изискванията на чл. 622а, ал. 1 и ал. 2 ГПК. Визираните норми допускат изпълнението на съдебно решение, постановено в друга държава членка, да бъде проведено без издаването на нарочен изпълнителен лист, въз основа на препис от съдебното решение, постановено в друга държава - членка на Европейския съюз, заверен от постановилия го съд, и удостоверение, издадено съгласно чл. 53 от Регламент (ЕС) № 1215/2012. Тъй като тези два документа заместват изпълнителния лист по българското право, аналогично на него, самият препис от решението и удостоверението към него следва да се представят в оригинал, а не в заверени от страната преписи, каквито са приложени към молбата му от 21.01.2021 г., отправена до ЧСИ, а и към настоящата жалба. Изпълнителният орган, а така също и съда в настоящото производство, извършват строго формална проверка на представените документи и когато те не са в изискуемата от закона форма е налице основание за отхвърляне на молбата за конституиране на новия взискател и за превеждане на заделената от разпределението сума.

Предвид това съдът не следва да съобразява съдържанието на тези документи и не би могъл да приеме, че длъжникът Д.П.М. е бил надлежно уведомен за извършената цесия съобразно разпоредбите на българското право само поради факта на издадено срещу него съдебно решение от чуждестранен съд, нито да зачете субективните и обективни предели на силата на присъдено

нещо относно страните и предмета му по силата на чл. 622а от ГПК.

С оглед гореизложеното подадената от „П. (А.) Л.“ жалба с вх. №49503/09.07.2021 г. по описа на ЧСИ М. Б. следва да бъде оставена без уважение, а отказът на съдебния изпълнител за конституиране на дружеството в качеството му на вискател по изп. дело № *****, обективиран в съобщение с изх. № 53250/24.06.2021 г. е правилен като краен правен извод.

На основание чл. 437, ал. 4 ГПК настоящото решение не подлежи на обжалване.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалба с вх. №49503/09.07.2021 г., подадена от „П. (А.) Л.“, дружество с ограничена отговорност, регистрирано в Ирландия под № 570795, със седалище и адрес на управление: 1-2 ***** ***** етаж, *****, Дъблин 4, D04XN32, Ирландия, представлявано от адв. А. М., срещу отказ на ЧСИ М. Б. за конституиране на дружеството в качеството на присъединен вискател по изп. дело № *****, обективиран в съобщение с изх. № 53250/24.06.2021 г..

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____